

dle záznamu prvního soudu ze dne 21. července 1933, že návrhu povinného na odklad dražby netřeba, ježto dražební řízení bylo povoleno teprve 15. května 1933, byl první soud zřejmě toho názoru, že odklad dražby se zřetelem na její povolení až po účinnosti zákona č. 74/33, to jest po 9. květnu 1933, nastává podle § 1 uvedeného zákona sám sebou mocí zákona a že proto vyřízení návrhu není zapotřebí. Názor ten je mylný. Podle § 1 zákona záleží na tom, kdy byl učiněn návrh na dražbu a, protože dražba navržena byla již dne 8. května 1933, mohl odklad nastati jen na návrh dlužníka a o návrhu bylo rozhodnuto, to jest vydati o něm usnesení.

Čís. 13332.

Osoba, v jejíž prospěch je poznamenán zákaz zcizení nemovitosti, jest oprávněna k rekursu proti usnesení, jímž byla povolena vnučená dražba nemovitosti.

(Rozh. ze dne 1. března 1934, R II 56/34.)

Za účelem realizace jmění konkursní podstaty Františka K-a povolil soud první stolice soudní prodej nemovitostí. Proti tomuto usnesení podal rekurs Cyril K., v jehož prospěch byl zapsán na oněch nemovitostech zákaz zcizení a zadlužení. Rekursní soud rekurs odmítl. Důvody: Podle § 121 k. ř. jest při soudním prodeji šetřiti obdobně předpisů exekučního řádu s určitými odchylkami, které zde uváděti netřeba. Jest proto obdobně podle předpisů exekučního řádu řešiti i otázku oprávnění k rekursu proti usnesení, kterým byl povolen soudní prodej. Rekurent není ani vymáhajícím věřitelem ani povinným, nýbrž jest jen osobou, pro niž jest zapsán na nemovitostech zákaz zcizení a zadlužení. Jest tedy osobou třetí. Osobám třetím přiznává exekuční řád jen výjimečně právo rekursu a o žádnou takovou výjimku zde nejde. Důsledkem toho není Cyril K. k rekursu proti usnesení, kterým povolen byl soudní prodej uvedených nemovitostí, vůbec oprávněn.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a uložil rekursnímu soudu, by o rekursu k němu vzneseném znovu rozhodl.

Důvody:

Zákaz zcizení nemovitosti zapsaný do pozemkové knihy působí za předpokladu § 364 c) druhá věta obč. zák. věcně i proti třetím osobám a slouží k tomu, by rodinný majetek byl zachován; že zákaz ten jest účinným i v exekučním řízení, bylo vysloveno v rozhodnutích č. 8554, 9883, 11.083, 11.695 sb. n. s. Bylo by tedy povolením exekuce vnučenou dražbou nemovitosti dotčeno právo osoby, v jejíž prospěch jest zákaz zcizení zapsán. Tím se tato osoba stává účastníkem exekučního řízení a není osobou třetí, poněvadž povolující soud musí z úřadu přihlížeti ke knihovnímu stavu nemovitostí a zkoumati, zda vymáhající věřitel osvědčil podle § 133 druhý odstavec ex. ř. úředním výpisem z veřejné knihy, že nemovitost jest vlastnictvím dlužníkovým, tudíž, že dlužník

jest oprávněn neobmezeně podle § 362 obč. zák. s nemovitostí nakládati. Stává se proto osoba, v jejíž prospěch zní zákaz zcizení, účastníkem z podnětu soudu, jenž jí musí z úřadu poskytnouti příležitost k účasti. Nelze ji proto odkazovati jako osobu třetí na ustanovení § 37 ex. ř., ano ustanovení to předpokládá takové právo třetí osoby, nedopouštějící výkon exekuce na předmět exekucí dotknutý, k němuž povolující soud z úřadu přihlížeti nesměl anebo nemohl. Jinak se poukazuje na rozhodnutí čís. 11.959 sb. z. a n.

Čís. 13333.

Manželský otec jest účastníkem řízení o ustanovení opatrovníka k činu a o jeho zmocnění k vedení exekuce jménem manželských dětí proti otci.

(Rozh. ze dne 1. března 1934, R II 62/34.)

Usnesením opatrovníckého soudu ze dne 10. února 1933 byl ustanoven Dr. K. opatrovníkem manželských dětí a usnesením téhož soudu ze dne 20. února 1933 bylo mu uděleno zmocnění k vedení exekuce proti otci dětí Františku J-ovi. Proti oběma usnesením podal rekursy otec dětí František J. Rekursní soud rekursy odmítl. Důvody: V řízení o návrhu na zřízení opatrovníka nelze otce dětí pokládati za účastníka ve smyslu § 6 zákona ze dne 19. června 1931 čís. 100 sb. z. a n., ježto nemůže rozhodnutím o návrhu býti ve svých právech dotčen. V důsledku toho nebylo třeba, by stěžovatel byl ve smyslu §§ 18 a 41 písm. g) cit. zákona před rozhodnutím o návrhu slyšen a nelze ho ani počítati k osobám, jimž zákon v § 37 přiznává právo ke stížnosti. Tak jest tomu i s usnesením, jímž byl opatrovník zmocněn k vedení exekuce nehledíc ani k tomu, že slyšení stěžovatele před vyřízením návrhu a připuštění stížnosti proti usnesení vedení exekuce schvalujícím bylo by v rozporu se zásadou, vyslovenou § 3 ex. ř. Obě stížnosti bylo proto jako nepřípustné odmítnouti.

Nejvyšší soud vyhověl rekursu Františka J-a, zrušil napadené usnesení a uložil rekursnímu soudu, by, nehledě k svému odmítacímu důvodu, o rekursech znovu rozhodl.

Důvody:

Nelze souhlasiti s názorem rekursního soudu, že v projednávaném případě nelze stěžovatele, otce manželských dětí, považovati za účastníka ve smyslu § 6 zák. čís. 100/31 sb. z. a n., poněvadž prý nemůže býti rozhodnutím o osobě kolisního opatrovníka ve svých právech dotčen, a že důsledkem toho není k rekursu podle § 37 cit. zák. oprávněn. Při posouzení otázky, kdo má býti manželským dětem ustanoven opatrovníkem k činu, nelze přehlížeti, že otec, dokud nebyl zbaven moci otcovské, jest v první řadě povolán a oprávněn chrániti zájmy dětí, jež mohou býti velmi citelně dotčeny, kdyby opatrovníkem byla ustanovena osoba nezdatná, nebo osoba, která proti otci nebo dětem chová nepřátelství, jak se to tvrdí v projednávaném případě,